

YILMAZ ŞENER • Deng

YILMAZ ŐENER 1982 Sancak doğumlu. Bir sűre *Sabitfikir*, *Kitapçı*, *Tefrika*, *Kitapsever* dergilerinde yazdı. 2017'de *Bilinmeyen*, 2019'da *Kör Adım*, 2021'de *Elia*, 2024'te de *Deng* adlı romanları yayımlandı. *Kör Adım*, Vedat Türkali Roman Ödülü'nde finale kaldı. *Elia* adlı romanının ise film çalışmaları devam ediyor. 2020 yılında Hypatia, Sigmund Freud, Montaigne ve Fernando Pessoa'nın biyografilerini kaleme alan ve halen yayım dünyasında çalışan Őener, İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 3450 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 618

ISBN-13: 978-975-05-3687-8

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ő. / I. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK Seda Mit

KAPAK RESMİ DALL-E desteğiyle yapılmıŐtır.

UYGULAMA Hűsnű Abbas

DÜZELTİ Yaęmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadaę, ŐiŐli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

YILMAZ ŞENER

Deng

Belki de her şey yaşandı bitti.
Yaşadığımızı sandığımız hayat,
geçip gitmiş olanın yankısı...

Giriş

O günün hafızalardan silinmesine kimse bir anlam verememişti. Hiç yaşanmadı diyenler de vardı, yaşandığını ama kimsenin hatırlamadığını söyleyenler de. Bir gün önce çöken ve gün boyunca devam eden kalın sisten dolayı ertesi gün kimsenin uyanmadığını, o çarşamba gününü herkesin uykuda geçirdiğini, dolayısıyla o günün sadece rüyalarda var olduğunu söyleyenler de...

İçten içe herkes o günün yaşandığını biliyordu, ama kimse neler yaşandığını hatırlamıyordu.

Deng, yaşandığını kimsenin hatırlamadığı o bir günün hikâyesidir.

3 Ağustos 2005

Gözlerini açtı Eşber, soluğuna ağırlık çökmüştü, yavaş yavaş nefes aldı. Verdiği ilk solukla göğsünde keskin bir ağrı duydu. Elini göğsüne götürdü; yaşlı kalbinin iniltisi yüzeye vurmuş, aklını bulandırmıştı. Ağrıyla beraber derin bir korku da varlığını hissettirdi. Korkulacak bir şey yoktu, her gün yaşadığı şeylerdi. Başka şeyler düşünmeliydi.

Belleğini aralayıp sis gibi dağılmakta olan rüyayı düşündü; geri dönülmez bir mutluluğun tanıdık acısını yüreğinde hissederek yataktan doğruldu, uykudan kalan son parçaları üzerinden atmak istercesine başını salladı. Geniş geniş esneyip yataktan çıkarak salona yürüdü. Salonun kapısını açarak balkona çıktı. Yüzüne çarpan serin ve temiz havayı yavaşça içine çekti, ağır ağır öksürerek yüreğinde yuvalanmış ağrıyı kımıldattı; eli istemsizce göğsüne gitti.

Soğuk betona basan ayaklarından bacaklarına doğru dalga dalga bir ürperme yayıldı. Sağa sola bakarak terlik arandı, diğer tekinin nereye kaybolduğu belirsiz birbirinden farklı

bir çift terlik giydi. Bahçeye inerek kamelyaya gitti. Çiğlenmiş soğuk sandalyeye et yığını gibi bıraktı kendini. Yavaşça soluk alıp verdi, huşuyla bahçedeki ağaçlara, olgunlaşmaya başlayan domateslere baktı. Günlük hayatın her yanı kaplayan izleri arkasından anılara bakmaya çalıştı, birkaç anı dışında bir şey bulamadı. *Unutuyorum*, dedi içinden. *Ölmek böyle bir şey olsa gerek, önce anılar terk ediyor insanı.*

Bahçe duvarının arkasındaki yolda, uyanır uyanmaz kahveye giden Hamdi'nin ayak seslerini duydu; iyice yaklaşan ayak sesleri aniden kesildi, gürültülü bir öksürükten sonra yeniden hareketlenip aynı tempoyla uzaklaştı. Günün ilk alışkanlığını yaşamamanın verdiği bir rahatlama hissetti Eşber. Birazdan bahçeyi sulamaya gidecek olan Hacı Yasin'in öksürüğünü duyacak, devamında da selamını alacaktı. Her şey yolundaydı. Sandalyeye iyice yayıldı. Güneşin ilk ışıkları bahçeye düşerken uyuşuk bir rüzgâr oyalanıyordu etrafta. Balkonun açık kapısı yaralı bir köpek gibi inleyerek yavaşça kapandı. *Bugün ayın kaçı*, diye düşündü Eşber. Dağınık bir depoyu andıran belleğinin içinde arandı, üç ağustos, dedi. Belleğinin puslu kalabalığı içinde bir başka ağustos öne çıktı; babasıyla ilk kez şehre gittiği gün. Bu kadarını anımsıyordu, gerisi belleğinin boşlukları doldurduğu bir oyundu. Özlemle gülümsedi.

Kurumaya başlayan bir yaprak, tutunduğu daldan boşluğa doğru ağır ağır süzülerek çürümeye düştü. Uyuşuk rüzgâr bahçede sıkışıp kalmış gibi zorlamaya başlamıştı dalları.

Şimdi sadece rüzgârın sesini duyuyordu Eşber, geri kalan her şey kendi kabuğunda anlamsız bir uğultuya bürünmüştü. Kulağının derinlerine kadar rüzgârın serinliğini hissetti, tüm bedenine bir rahatlama yayıldı. Yerinden kalkmak istedi ama kımlıdayamadı. Beyaz plastik sandalyenin kenarından destek alıp kalkmayı denedi fakat ellerini oynatamadı; vurulmuş bir çift keklik gibi önüne düşmüştü elleri. Gözleriy-

le bahçede dolaşmaya başladı; oğluyla beraber diktiği akasya ağacına baktı, korku yüklü ve nemli bir pişmanlık boğazına kadar yükseldi, göğsündeki ağrı yüzeye daha da sert vurmaya başladı, nefesi kesildi, dişlerini sıktı, boynundaki damarların gerildiğini hissedebiliyordu. Nefes almaya çalıştı ama vücudu daha da kasıldı. Arsız rüzgâr dikkat çekmeye çalışmasına daha da güçlü eserek, sular kesildiğinde ağaçları sulamak için su taşımaya yarayan plastik boya kovanını önüne katıp yuvarladı. Bir bacağının onarılacağı umuduyla atılmayan, Eşber'in büyük torununun can sıkıntısından robot ayağına benzer bir ayak taktığı ve her defasında tuhaf bir görüntüye neden olan sandalye de rüzgârın ispat etmeye çalıştığı gücüyle geriye doğru devrildi. Bahçedeki birkaç dayanıksız eşyayı daha deviren rüzgâr, dalların homurtusu ve yaprakların çığlıkları arasında göğe doğru yükselerek bahçeyi terk etti.

Derin bir sessizlik çöktü Eşber'in dünyasına. Sabit bir şekilde karşıya bakıyordu, düşünceleri karmakarışıktı. Bu karmıklığın içinde tanıdık ayak sesleri duydu, sonra da gevşek bir öksürük. İçine doğru çekildiğini hissettiği bu bilinmezden tanıdık seslere tutunarak çıkmaya çalıştı ama sesler gittikçe silikleşmeye başladı. Karanlık bir uğultu kulaklarına doldu, sonra da gözlerine çöktü. Varlığını sımsıkı saran karanlık uğultunun içinde daha önce hiç görmediği bir yüz belirdi; hem tanıdık hem de yabancı bu yüze gülümseyerek baktı.

Kimdi bu?

Hisleri donmuştu Eşber'in. Hissettiği tek şey, önünde genişleyen karanlığa doğru düşüştü.

